

ACCIO SINDICAL

Órgan de la Federació Local de Sindicats i portantveu de la Comarcal Alt Camp C. N. T.

Any III

PREUS DE LA SUSCRIPCIÓ:
Paquets des de 5 exemplars, a 25 cts. exemplar
Número solit., 30 cts. - Trimestre, 370 pesetes

Valls, Dijous 1 de Desembre de 1938

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
Carrer de B. Durruti, 44

Número 116

**De Nordamèrica cap a Rússia, passant per damunt de la suicida solució de continuitat de la vella Europa...
No serà aquest, en definitiva, l'únic eix capaç d'originar el desenvolupament del cicle històric que pot redimir la humanitat?**

INTERROGANT

Estem travessant un moment d'angoixa i espera, potser el més intens en aquest sentit que haurem viscut d'ençà del començament de la nostra guerra.

La calma que sembla predominar a tots els fronts de lluita, les inquietuds que desperien en tothom determinats aconteixements internacionals, així com una sèrie de valicinis i de preguntes que ve fent-se la gent cada vegada més apassionadament, donen certament a l' hora que vivim tota una pregonera curulla d'angoixa i de neguit.

Acostumats com estem tots ja, pel que fa referència a la guerra en si, a que després de cada paua esdevinguda als frontis, la qual ha estat aprofitada pels invasors per a preparar noves acumulacions contra nosaltres de material de guerra i d'exèrcits, s'hagin succeït escomeses cada vegada més ferotges i més criminals, no és estrany que no pugui el nostre poble deixar de veure's neguitejat per la preocupació de quina pot ésser la que ens preparin els nostres enemics.

Per altra banda, i en relació a la que podem dir-ne qüestió internacional, si bé sobretot amb referència a la nostra lluita, està la gent també acostumada malauradament a haver d'assabentar-se massa sovint d'esdeveniments que venen resultant vertaders contubernis, i res no hi ha d'estrany en que amb motiu de la recent reunió a París dels governants anglesos i francesos, de la promesa més o menys explícita de convocar novament al fatídic Comitè de No Intervenció o de la problemàtica fins ara encara, visita de Chamberlain a Mussolini, el poble ingenu, però escarmient, senti un calafet i no pugui estar-se de preguntar-se angoixosament quina nova monstruositat estarà preparant-se.

Tot això, barrejat encara amb tota una altra sèrie de circumstàncies més o menys inquietadores, però no pas massa confortadores, fan que, naturalment, com deixem dit en començar, visquem per força una hora pregonada d'inquietud i d'amaigror, d'espera sagnant i dolorosa.

Amb tot, però, som del criteri que és precis que, precisament per haver sabut ja excessivament de tantes i tant aclaparadores monstruositats, no res o molt poca cosa ens ha de venir de nou, i, siga el que siga el que el que els nostres enemics, que per ésser-ho nostres ho són de tota la humanitat, ens preparin o puguin proporcionar-nos les circumstàncies, cal que ens trobem en tot moment ben preparats per a rebre el cop i si és necessari per a donar-lo en justa resposta.

I, sobretot, cal que no ens lliurem per res del món a la desesperació. Cal que no perdem ni un sol moment la nostra fe i la nostra esperança.

Si nosaltres fossim un poble fatalista, un poble que duguéssim arrelada al moll dels ossos, fins al fons de la nostra mentalitat aquella creença orientalista de que de tot en tenen la culpa els altres i que dels altres, homes o deus o circumstàncies, cal esperar-ho tot, poc que podriem, naturalment, parlar de je, valor i esperança.

Però quan un poble, com hem fet nosaltres, comença per dir-hi no la primera solament, sinó totes les paraules necessàries i per fer-hi tot el que cal dava: totes les circumstàncies, tenim, ben altrettament per cert, dreu no únicament a esperar i creure sinó fins a tenir una seguretat pregonada en que els aconteixements no ceden tant dels demés com de nosaltres mateixos.

Segurs, doncs, de la nostra força indiscutible, podem i devem no perdre l'esperança, i o deixar de creure ni un sol instant que al capdevall serem nosaltres qui direm la darrera paraula.

Fatalisme! BUROCRATISME

Pensant aquests dies en els esdeveniments que ocorren o s'anuncien dins la veïna República francesa, principalment en l'agitació de caràcter proletari i en l'actitud que d'un temps ençà ve exterioritzant cada vegada d'una manera més acusada el partit socialista francès, no hem pogut estar-nos de pensar en l'esdevingut a la socialdemocràcia alemanya, al socialisme austriac i fins a les forces més o menys socialitzants de molts altres països.

I, la veritat, no hem pogut evitar-nos un calafet en veure'ns obligats a admetre per als socialdemòcrates francesos les possibilitats que els pugui passar el mateix que ha passat als seus corregionalistes de tants de llocs.

Per no haver sabut o no haver volgut ésser radicals, procedir com hauria estat lògic que procedissin quan ocupaven els primers llocs en la direcció del seu país respectiu, després s'han vist anorreats, escupits i castigats i gairebé sempre colpits quan, ja a la desesperada, han pretès reaccionar per a salvar pel camí de la violència contra la legalitat establecida o els governs constituts allò que no saben assegurar quan eren ells els responsables i possidors de la legalitat i del govern.

No ens és tan fàcil a nosaltres oblidar que fou precisament Léon Blum el patrocinador o pare creador de la No Intervenció, el realitzador d'una política de desengany i fins fraus antipopulars que forçosament havia de menar, per l'envalentonament reaccionari, on ara es debat la política francesa.

Sense aquelles reliscades, li calria ara bracejar de nou com li cal fer, al socialism francès?

Voldriem, però, que no li passés com li ha passat al socialism a tants de llocs. Fem tots els esforços possibles per a sustreure'ns a la preocupació d'una cadena d'esdeveniments que vol presentar-se'n com un verdader fatalisme.

No ho voldriem, certament, per generositat i germanor ideal primerament i fins adhuc per egoisme. Però ens és molt difícil, fins impossible no sentir un bon xic de temença que millor que la realitat vinga a alliberar-nos-en ben aviat.

Certament no deixa d'ésser una cosa francament dolenta i molt sospitosa de moltes altres coses pitjor que dolentes, el burocratisme.

Nosaltres hem estat sempre per naturalesa enemics radicals d'aquesta plaga que fins ara ha resultat ésser sempre l'inconvenient més terrible per a la realització de tota cosa bona, tant d'essència netament estatal com fonamentament popular.

On siga que el burocratisme s'arrapa, tota possibilitat de realitzacions dignes, plenament i a temps, s'hi veu exhausta. Si vollem, si aspirem a una nova era verdaderament noble i expeditiva vers una lògica i una dignitat autèntiques, tant des de el punt de vista purament individual, com social o colectiu àdhuc, cal que ens guardem del burocratisme com del pitjor de tots els mals.

Des del concepte pur del treball en el seu autèntic sentit, 'ots els esforços que duem a cap per a evitar que en els nostres medis i en tots els medis amb els quals hagim assolit o pugem assolir siga quan siga estar en relació, hi arribi a posar rels aquesta mala herba del burocratisme seran pocs. Guardem-nos d'ella sobretot, companys i companyes, defugim-la, no ens deixem enganyar mai per ella.

Traballem, traballem molt i en tota mena d'activitats que calgui. Tots els veritaders treballs són igualment dignes. I podem considerar-los veritaders treballs quan responden a una necessitat social i humana o a una pura cobejança racional de creació.

Però no ens deixem envir mai per l'apoltronament ni per la mandra, per la complicació gandulista i xucladora de sàvia social en que es resumeix habitualment el burocratisme.

Generalment hom presenta la realització-burocràtica com l'expressió exacte de l'eficiència i de l'eficàcia, del practicisme i de la racionalització. Però res no hi ha tan falç com aquesta suposició. Certament, la metodització, la sistematització si així ho voleu de tota mena d'activitats no solament pot ésser lògica sinó que ho és segurament, no solament permet una perfecta realització de l'obra a la qual aspirem sinó que podem assegurar que no ho serà mal sense una base sistemàtica, metòdica, racional i matemàtica fins on calgui o, al menys, fins on es pugui.

Ara bé. Cal no oblidar que per a que un mètode, un sistema, una realització sigui racional, pràctica i eficaç, és necessari que comencin per desprendre's de tot el que sigui pèrdua de temps i d'energies, font d'enveliment gairebé sempre de l'esperit i en general de totes les nostres facultats.

Cal, en una paraula, que no esdevingué burocratisme, puj que si això succeeix, la realització pot considerar-se fracassada.

La racionalització és donar a cada activitat, a cada membre de l'organisme en funcions un destí determinat, però lògic, necessari. Es a dir, la racionalització consisteix en dar a cada funció el seu organ adequat, però començant per evitar l'exisència de funcions, membres i organismes innecessaris.

Tot el contrari, precisament, del burocratisme que persegueix essencialment, enllot de simplificar el complicat, en complicar el senzill i simple, en crear funcions, destins i organismes per tal de tenir on encabir membres i més membres que generalment són incapços en tots els ordres, inaplicables, per manca de voluntat d'esforç sobretot, per baixesa moral, a cap activitat digna, a cap realització autènticament racional.

PLANA CULTURAL D'ACCIO SINDICAL

La mayor parte de nuestras Colectividades Agrícolas han recibido ya de la Consejería de Agricultura de la Generalidad, los Estatutos definitivamente aprobados, hecho que, naturalmente, tiene desde el punto de vista del colectivismo agrario y desde el nuestro, revolucionario, en general, una gran importancia, no ya si se quiere por el hecho en sí, si no por las inmensas posibilidades que comporta.

Mas, por si los dos años de experiencia colectivista agraria que llevamos no estuviesen bastante repletos de motivos determinantes o reclamantes de una acción orientadora efectiva y decisiva, el hecho de la legalización de nuestras colectividades de campesinos nos plantea de una manera urgente y categórica el arduo problema de la orientación colectivista en todos los terrenos y en toda su verdadera complejidad.

No podemos, por lo tanto, demorar más la resolución de cuestión tan importante y es indispensable que los compañeros y organismos responsables nos lancemos a la cruzada de referencia con verdadero empeño y entusiasmo, dispuestos a encaminar el movimiento colectivista por el auténtico sentido de redención social y humana que le corresponde, de significado económico profundo, de tendencia netamente colectiva y más aún: esencialmente colectivista.

Lo malo es, sin embargo, como una lamentable experiencia nos viene demostrando, que la desorientación y las lagunas interpretativas del espíritu y letra de los

Colectivismo Agarario

Necesidad de orientación administrativa y de adaptación a los Estatutos

Estatutos alcanzan a la gran mayoría incluso de compañeros y organismos responsables a los que antes hemos aludido. Resoluciones y compromisos establecidos bajo la indicación o con el aval de representantes nuestros, en nombre de los más elevados organismos de nuestra central Sindical, ante conflictos planteados recientemente en el seno de algunas colectividades agrarias, nos indican sintomática y dolorosamente hasta qué punto la desorientación o lo que sea, parte ya desde las alturas mismas. Sin esta triste condición, jamás hubiesen podido tener lugar especialmente algunas de aquellas mencionadas propuestas o resoluciones que resultan, desde el punto de vista estatutario y sinceramente colectivista, verdaderas monstruosidades, atentados bárbaros a las colectividades afectadas y, como síntoma y precedente, al colectivismo agrario en sí mismo.

Sin embargo, se da el caso de que los repetidos Estatutos, establecidos sobre las bases sentadas en el Decreto de Colectivizaciones Agrarias, de la Consejería de Agricultura de la Generalidad, a pesar de los infinitos defectos que, sobre todo desde el punto de vista racionalista se les pueden considerar, representan una garantía

sólida, si se aplican debidamente, para el porvenir del auténtico colectivismo, por cuanto representan a su vez el establecimiento de un dique formidable al egoísmo individualista de los presuntos colectivistas.

Y, naturalmente, puestas las cosas en este terreno, diremos que es indudable que cabe y es incluso lógica y necesaria la esperanza de retoques y reformas en los mencionados Estatutos en el futuro que hagan de ellos algo cada día también más racional y que tal vez para conseguirlo se nos impongan nuevas luchas más o menos duras y largas. Pero que por lo pronto, y dentro de lo que cabe hoy por hoy esperar de la mentalidad de nuestros campesinos y de la misma inmensa mayoría de los que de manera más fulgurante se llaman a sí mismos revolucionarios, la verdad es que llegar a que el colectivismo se desarrolle en el sentido y en la plenitud que facilitan y hasta determinan los Estatutos que ahora se vienen aprobando, ya podría ser una satisfacción considerable aún para los que nos hallamos colocados en un plano de exigencias intransigentes e incondicionadas.

Aplicar, pues, debidamente los Estatutos legales, tanto en su espíritu como en su letra, en el des-

envolvimiento de nuestras Colectividades Agrarias, debe ser hoy, puede serlo sin reservas de ninguna especie, nuestra mayor y más legítima aspiración, y no precisamente llevados de un afán de adaptación excesivamente en boga entre nosotros, sino de nuestros anhelos revolucionarios.

Ahora bien, como dejamos dicho más arriba, lo primero que esa aplicación estatutaria requiere es orientación, interpretación debida principalmente por parte de los compañeros y organismos más responsables, llamados por su esencia y por su razón misma de existencia a ser los verdaderamente intérpretes del sentido colectivista de la Ley y de los Estatutos y los necesarios orientadores en todos los órdenes.

Es preciso echar por la borda una concepción estúpida del federalismo, una adaptación burguesa a la irresponsabilidad y el dejar para la naturaleza lo que la razón es únicamente la llamada a realizar, el abandono de los campesinos a sus luchas intestinas por personalísimos y mezquinos intereses, a su ignorancia, a su estrechez en general de concepción y de capacidad de realización, sobre todo en sentido verdaderamente económico y social.

Hay que renunciar al sentido

acomodaticio de dejar que en nombre de un federalismo irracional, los campesinos sean no sólo sus orientadores sino los nuestros en general. Esta posición no es libertaria ni a una soberanía de los campesinos, sino de irresponsabilidad en los organismos cuya misión es orientar y dirigir, por cuanto de esa forma se ven libres ellos precisamente, de enfrentarse con realidades y problemas que sólo desde las esferas responsables por deber y por principios pueden estudiarse y resolverse.

El trabajo en sí es ya para el campesino en general una realidad y un problema agotadores. No le pidamos más ni, desgraciadamente, esperemos más. Es la experiencia la que nos dicta lo que estamos diciendo. Bien lo sabréis todos, desde los compañeros de los comités Regionales y Comarciales al último militante.

Pues bien: con el afán de contribuir con nuestro esfuerzo a dar satisfacción en lo posible a la repetida necesidad interpretativa de los Estatutos y de orientación en general para el desenvolvimiento lógico de nuestras colectividades agrícolas es por lo que iniciamos con el presente una serie de trabajos encaminados en tal sentido y que iremos publicando, aparte de otras formas de estudio y mutua capacitación que, de conformidad con el Comité Comarcal C. N. T. del Alto Campo iremos desenvolviendo cerca de los militantes en general y de las colectividades Agrarias particularmente.

J. TORRES TRIBÓ

"Quince Años de Combate" de Romain Rolland

por René Blech

Revolución Rusa como a «la primera gran experiencia de fraternidad y de liberación humana».

Y si a consecuencia de informaciones incompletas, durante algunos años no alcanza a comprender que los medios revolucionarios de los que no está excluida la violencia son necesarios para combatir y dominar a la contrarrevolución que se agita en Rusia bajo multitud de formas jamás entonó las coplas de odio de los que después de haber saludado la lucha socialista sobre un sexto del globo, se refugiaron en el rebaño conducido por los señores del capitalismo.

Rolland nunca expresó más que reservas, jamás un argumento que hubiera podido volverse contra aquellos que luchaban heroicamente en el frente de la lucha de clases.

Fué esta inmensa honestidad, apoyada sobre un juicio neto, la que rechazó una a una las creencias, los dogmas de esos intelectuales de tres al cuatro, que no habían podido ir más allá de un embrión de cultura. «Es terriblemente difícil para un intelectual renunciar a sus tesoros imaginarios... Pues le parece que perdiendo sus ideas perdería todas sus razones de existir.»

En su empecinamiento por conservarlas, no se apercibe que lo que estrecha contra su pecho son mucho menos ideas que palabras:

la nuez está vacía, no queda más que cáscara: ¿Dónde se fué, pues, la almendra?

Fué esta honestidad la que lo hizo levantarse para gritar el horror de su actitud a la socialdemocracia, que aplastaba sangrientamente a la revolución alemana cuando las jornadas de Enero de 1919, y se hacia responsable de los asesinatos monstruosos de Liebknecht y de Rosa Luxemburgo. Fué la misma honestidad la que ante los hechos concretos que le mostraron el verdadero rostro del país de los soviets, rectificó su juicio y lo hizo unirse enteramente al espléndido «campo del trabajo» que es el de la revolución, campo que ha dado ya magníficas cosechas.

El segundo volumen, «La paz por la revolución», es también un conjunto de cartas y mensajes, una serie de discusiones sobre el pacifismo, sobre el desarme, sobre la alianza necesaria en la lucha contra la guerra y el fascismo, de los no-violentos, de los contradictores de conciencia, con los partidarios de la revolución proletaria.

Allí también se encontrarán las declaraciones que tienen como centro el Congreso Internacional de Amsterdam contra la guerra y el fascismo en agosto de 1932.

Sea para mostrar los equívocos que se ocultan bajo los términos de «pacifismo y paz», sea para denunciar

ciar «la objeción de la conciencia que no es más que individualista y libertaria y no social», sea para introducir en la órbita de la revolución cierta forma de no aceptación como la del gandhisimo, Romain Rolland no trata de engañarse ni aun al contacto de una doctrina que puede haberlo seducido por alguna aplicación del coraje. Léase la carta a Edmond Rivat sobre la revolución y la no violencia (1931) y se encontrará allí: «Aun a Gandhi, qué útil le sería ensanchar en este momento su horizonte! Lo que ha publicado recientemente sobre el tema de la cuestión de las clases y la lucha proletaria, muestra que ignora casi todo de la nueva fase en la que ha entrado la marcha sangrienta del mundo». Texto por otra parte completado en una nota de 1935: «Desde ese tiempo la situación parece haberse modificado un poco. Y Gandhi parece haber aprobado las huelgas de los obreros de Ahmedabad contra sus patrones, (1935). Pero él continúa luchando contra el socialismo. Rehusa no sólo aceptarlo, sino hasta estudiarlo... Su voluntad de conciliación, que es un rasgo esencial de su naturaleza, lo mantiene flotando entre los partidos en el momento en que la acción necesaria exige que se tome partido: porque cualquier vacilación a este respecto se vuelve fatalmente en el conflicto social, provecho para los explotadores en menoscabo de los explotados...»

Escuchémosle igualmente plantear la noción de pacifismo: «El pacifismo no podría, sin una abdicación desmoralizadora, estar colocado por encima de todo —por

Cuando nuestro profesor de letras, viejo radical, convencido de la barbarie de los enemigos de Francia, exaltaba la causa de los aliados, «defensores del derecho, etcétera», invitándonos a saber morir dignamente por la patria, nosotros, adolecentes de 1917, escuchábamos resonar en esas diálogos patrióticos, una corta frase: «Por encima de la contienda», unida al nombre de un neutral que defendía a los Hunos».

Casi todos esos jóvenes burgueses compañeros de clase, se han «acomodado», conservando en su «yo» tan querido la mística apenas atenuada de ese valor de retaguardia: lo único que han hecho es ensancharla para dar lugar en ella al temor de la Revolución, «destructora, como los Hunos de toda cultura».

Para algunos de entre nosotros esta frase no había sido la única disonancia en la infelial orquestación que acompañó a la carnicería, porque habíamos llegado a unirla con «El Fuego», de Barbusse, que se nos había dado a leer como una pintura «un poco demasiado realista» de la guerra.

Se firmó la paz. El tratado de Versalles dio la parte del león a nuestro país.

Separados de la masa, separados de los que ganaban dinero en el negocio de la victoria, los intelectuales partieron como destacamento de vanguardia para cumplir «su misión». Si algunos se encerraron en un dogmatismo envejecido a lo Maurras, o tomaron el camino de la generación pasada, marcada con el sello de un Barrés difunto, mu-

chos se arrojaron en el pacifismo con la mano tendida a los vencidos, y aun llegaron algunos hasta los primeros puestos de vanguardia de la Revolución.

Pocos los trancaron, sea que se instalaran en la quieta «robe de chambre» del hombre de letras, sea que rotaran en torno al eje flexible de un pacifismo vacilante.

Romain Rolland no se había contentado con escribir «Por encima de la contienda», continuaba la lucha, rechazando «la torre de marfil de antes de la guerra». Es por ello que la lectura de «Quince años de combates» y «La paz por la Revolución», es cosa bien emocionante.

En el primero de estos volúmenes, serie de artículos y de mensajes, se apercibe la curva de la evolución del autor. Insensiblemente franqueaba sus etapas. En el comienzo nota de un lado la explotación de las «dos grandes masas» colocadas frente a frente; del otro, «el interés común» de los que gobernan. Discia a los pueblos de sus gobiernos, y al fin de la guerra, llega a desentrañar como explicación a todo ese baile sangriento, excitado por las fanterías patrióticas, la explotación del hombre por el hombre. Inmediatamente pone su talento del lado de los explotados, desenmascara lo que hay de falso en la exaltación del hombre abstracto, y saluda a la

© Archivos Estatales, cultura.gob.es

NOTICIARI LOCAL

Es troba entre nosaltres, de pas per la nostra ciutat, el company Pere Figuerola, amb el qual hem pogut compartir uns moments sobre una sèrie de problemes d'ordre bètic i social, que tant a nosaltres com a ell ens tenen certament preocupats sempre.

El company Figuerola se'n ha manifestat l'antifeixista i lluitador social de sempre, curull d'optimisme i convençut de la propria definitiva victòria de la República.

En acomiadar-nos novament d'ell, li hem desitjat la mateixa sort que ha tingut fins ara en la seva vida de combatent, desig que li repetim des d'aquestes columnes novament.

Per al diumenge vinent ha estat convocat un Ple Comarcal de Col·lectivitats i segurament de Sindicats de la C. N. T. de la nostra comarca.

L'ordre del dia per a la discussió del qual ha estat convocat l'esmentat Ple, no pot ésser més interessant, tota vegada que afecta pregonament tant al present com sobretot al futur de les Col·lectivitats i fins de tot el nostre moviment.

Creiem, per tant, que no hi haurà cap localitat que no trameсти els seus representants i que com sempre es manifestaran amb l'entusiasme i altesa de mires característics generalment dels nostres comicis.

L'Organització local llibertària es troba ara en ple muntatge de l'Oficina o Secretaria Militar, que tanta importància pot arribar a tenir, dades les circumstàncies que concorren actualment a la nostra ciutat amb motiu de la guerra.

Certament era una necessitat el muntatge d'aquesta Secretaria i feia molt de temps que l'Organització C. N. T. de Valls l'hauria dut a la pràctica si la manca gairebé absoluta de companys, els quals han hagut d'iniciar-se en ésser cridades les lleves respectives, ens ho hagués permès.

Ara, degut a la col·laboració entusiasta i decidida d'algunes companyes, la Secretaria Militar tant de temps cobejada serà una realitat i volem creure que una bella i eficacíssima realitat.

Dins els àmbits del moviment llibertari local i comarcal, es troben en plena reorganització les filials corresponents de Joventuts Llibertàries, Dones Lliures i S. I. A., prometent ésser molt aviat una magnífica floritura, en relació, naturalment, amb les possibilitats de l' hora present, tan migrades per la manca gairebé ab-

soluta de militants, sobretot joves.

Amb tot, degut a l'aportació d'esforç i d'entusiasme d'un estol de companyes encoratjades i fervoroses, és indubtable que no ens haurem errat en els nostres falaguers vaticinis.

Ha mort, víctima de la metralla feixista el nostre jove company En Francesc Fàbrégas Dilla.

Aquest dissoltat amic fou un dels voluntaris que marxaren vers Aragó en els primers moments, enrolat a les centúries valencianes, essent ferit a Vivel del Rio, on també calgueren altres diversos amics.

Ara ha caigut per sempre, lluitant com un heroi ple d'optimisme i fe en la victòria i abrandament per les idees de llibertat i de justícia que tant estimava.

Nota de la O. R. S.:

Lletres rebudes: dels companys Josep Avellà Rodon, Josep Colet Ollé, Joan Solé, Pere Roig, Daniel Claravalls, Lluís Bonifàs Gotarda, Ramon Saumell, Joan Bové, Jaume Palau i Joan Busquets Queralt.

Per la nostra part hem tramès lletra als companys següents: Joan Solé, Pere Roig, Lluís Bonifàs Gotarda, Daniel Claravalls, Ramon Saumell, Josep Colet Ollé, Jaume Palau i Baltasar Vilallonga.

Al company Ramon Saumell li hem tramès adjunts amb la lletra, els tres avals o certificats que ens demanava.

Circulars: n'hem enviat als companys Miquel Puig, Gregori Lloveria, Pasqual Coarasa, Josep Cortada, Josep Bosch Ricart, Francesc Simón, Josep Ferrer, Bernat Pallarés Sendros, Francesc Peris Ribé i Jaume Comas.

Ve de la pagina a
"Quince Años de Combate"
de Romain Rolland

encima de las luchas desesperadas de los explotados y de los oprimidos: no podía ser neutral— no hay neutrales frente a la opresión. O se está contra ella, o por ella, o se es su cómplice. Es necesario elegir. Resulta demasiado fácil proclamarse «contra todas las guerras». No podeis meter en el mismo saco a los oprimidos y a los opresores.

Y junto a su amor por la paz, por la humanidad, junto a su lucha por los explotados del mundo entero, una llamada cada vez más intensa atraviesa esos dos libros a medida que los años corren: esta llama es la confianza que Romain Rolland ha puesto en la llamada revolución social, pero en sentido universal.

La qüestió dels Refugis

Després de tant haver-se parlat respecte el mateix tema, sembla que els ciutadans vallenques ja estiguin resignats o disposats a prescindir-ne; si més no a deixar-ho per a un altre temps.

Es per això que voldria jo que per un moment al menys el poble i les autoritats reflexionessin sobre el que representa negligir un problema tan capdal en una població com la nostra, de més de 12 mil habitants. Caldrà trobar la manera que Valls tinguis els seus refugis com les demés ciutats d'Espanya!

Tots sabem que en els moments actuals les dificultats en tots els ordres són grans i nombroses, potser tal volta insuperables. Tanmateix crec que Valls, pot resoldre amb bastant avantatge aquest problema. La nostra ciutat compta amb les energies necessàries per assolir-ho.

Estic convençut que mai l'ajuntament no ha pensat abandonar a la seva sort el poble vallenç, davant el perill de les escomeses ordenades pel foll d'en Franco, esperant a que les ales negres duguin jorns de dol a la ciutat nostra, tota vegada que estem tots abastament allionats i ningú no voldrà encarar-se amb la responsabilitat del crim que això suposaria.

Doncs bé: tinguila nostra Corporació Municipal la seguretat de comptar amb tots els ciutadans vallenques per aital empresa. No més cal que, posant-se a l'alçada de les circumstàncies, es decideixi a posar-la en marxa ràpidament, començant per declarar-lo afer d'urgència n.º 1.

JOSEP MATEU

DECRET

D'ordre de la Delegació del Departament d'Economia de la Generalitat de Tarragona, escau a l'Alcaldia signant posar en coneixement de tots els veïns d'aquest Municipi que hi puguin estar interessats que, amb data 1 de Febrer d'enguany, el citat Departament promulgà un Decret la part dispositiva de la qual, diu com segueix:

«Article 1er. A partir de la publicació del present Decret al «Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya», queda considerada com a producte agrícola, als efectes de la tinença i circulació, la pinyola d'oliva, grassa o desgreixada procedent de la trituració de l'oliva per a l'obtenció d'oli.

Article 2n. Queda prohibida la circulació de la pinyola d'oliva, grassa o desgreixada si no va acompanhada de la corresponent guia estesa pel Sindicat Agrícola respectiu i avalada pel Delegat del Departament d'Economia de la respectiva Vegueria.

Article 3er. Queda igualment prohibit l'enmagatzematge de pi-

nyola d'oliva en llocs que no sigui per l'ús de les fàbriques d'explotació en activitat.

La pinyola d'oliva que no estigué depositada en les fàbriques d'explotació en activitat, haurà de posar-se a disposició del Sindicat Agrícola respectiu, el qual d'acord amb el Delegat d'Economia de la Vegueria corresponent, la destinàrà a una d'aquelles fàbriques.

Tota pinyola que circuli o estigué enmagatzemada, infringint les precedents disposicions, serà de-

comisada pel Delegat d'Economia.

Art. 4rt. En el termini de cinc dies a partir de la publicació del present DECRET al «Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya» tots els posseïdors de pinyola d'oliva liuraran al Delegat d'Economia a la respectiva Vegueria, una declaració jurada de les existències de pinyola que tinguin en dipòsit.

Valls 22 de Novembre del 1938

L'Alcalde-President.
J. Martí Català

Imp. Castells. Telf. 186. VALLS

COL·LECTIVITAT TRANSPORTS MECÀNICS

C. N. T.

A. I. T.

S'assabenta al públic en general que s'atmeten encàrrecs diàriament per

Reus Tarragona
Lleida Barcelona

TRANSPORTS GENERALS

Per encàrrecs dirigiu-vos a la Plaça de la Llibertat n.º 6, VALLS.

A TOTS ELS AGRICULTORS

LA COL·LECTIVITAT AGRÍCOLA DE VALLS, fa avinent a totes les Col·lectivitats de la comarca i el públic en general, que pot servir tota classe de plante dels acreditats horts de

PANTANO I CARME

Per encàrrecs a les oficines de la mateixa, carrer F. Macià, 14. 1.er pis, telèfon, 55, Valls

La Comissió

COOPERATIVA OBRERA DE FUSTERIA I EBENISTERIA

TALLER DE
FUSTERIA
MECÀNICA I
EBENISTERIA

Estudis de projectes
i pressupostos de
tota mena d'obres en
general

Construcció de carrosseries, taüts i neveres

Despatx i taller:

General Comerma, 18 i 22 - Telèfon núm. 173

Venda al detall de mobles:

Bonaventura Durruti, 20 (abans Baldric)

VALLS

TRANSPORTS COL·LECTIVITZATS

C. N. T. TRACCIO SANG A. I. T.

VALLS

Facturacions de tota classe, viatges locals
i per carretera.

Despatx: { Passeig Pi i Margall. Telèfon 4
Estació Ferrocarril. Telèfon 5

Els diumenges restarà obert el despatx
de 12 a 1 del migdia

ACCION SINDICAL

DESDE EL FRENTE

De trinchera a trinchera

Son varios los amigos, compañeros y compañeras, que me escriben indicándome que les cuente cosas respecto la vida de campaña. Por lo que a mí respecta, la verdad, me había propuesto callar antes que seguir explicando cosas, de incubencia militar unas, poco atractivas seguramente otras. No obstante esto, si otra es, según parece, la voluntad de mis amigos y compañeros, continuaremos por el camino antes emprendido.

Esta vez hablaremos de nuestros vecinos los fascistas, mejor dicho, de lo que con ellos hemos hablado.

Muchas veces nos habíamos preguntado; ¿pero esa gente cómo es, cómo piensa, cómo vive?

Una de las veces que hemos estado en linea, hemos tenido las trincheras a una distancia tan corta que nos resultaba de muchísima facilidad entablar conversación con los combatientes «del otro lado».

No podían transcurrir los días sin tener por lo menos alguna charla con ellos y un día entablamos relación.

El primero en hablar fué un fumador:

—Oye, paisano: ¿qué tal andáis de tabaco?

Contestan ellos:

—Bastante bien. ¿Qué? ¿queréis fumar?

—Hombre, un cigarrillo no vendrá mal. Hace unos días que no nos dan y tenemos ganas de fumar.

—Ven aquí, que te daremos un cigarrillo.

—A pesar de que lo digas en broma, creo que no sería mal recibido.

—No, hombre. Ven y fumarás.

Luego otro nos dice:

—Oye: ¿queréis cambiar el perito ése que tenéis vosotros? Os doy por él el mío y la diferencia os la abonaré en tabaco.

Después interviene otro. Me ha visto a mí con la cazadora de cuero y me dice:

—¡Oye, tú de la guerrera de piel!

—¡Dil—le respondo?

—¿Quieres cambiar la guerrera esa por tabaco?

—¿Cuánto tabaco me darías?

—Hombre, lo haremos todo al precio antiguo.

Otro añade:

—Si queréis, lo que os cambiaremos también por tabaco son estilográficas. Nosotros no tenemos.

Y así va trancurriendo la charla. Llega la noche con su manto

AERONAUTICA

Els governs de tots els països impulsen l'Aeronàutica, vers un fi determinat, i aquest, com tots n'estem assabentats és el de defensar la pàtria, que pràcticament vol dir fer la guerra.

Cosa que es de lamentar en gran manera, ja que aquesta nova forma de transport, igual que d'altres, però, més moderna, en lloc d'estar destinada a fer sofrir grans descalabres a la humanitat, si s'emprés en la seva vertadera missió, ens reportaria una sèrie de beneficis econòmics i ètics, que faria que els pobles avancesin més ràpidament pel camí de la civilització.

Quin i quant serà, el govern que dongui l'impuls definitiu a l'Aeronàutica, per posar-la al servei del poble i per al poble? Nosaltres més que ningú, tenim motius per maleir l'Aeronàutica com a arma de guerra, com també totes les màquines que s'han transformat de pacífiques en bèl·liques. Ja que és damunt la nostra carn, que sabem quins són els seus resultats sinistres.

L'ambició capitalista ha transformat els objectes que podrien servir-nos per a un viure més descansat i planer, en màquines de guerra i destrucció. Es clar que d'aquestes transformacions el poble treballador n'està aïllat, però, no per això deixa d'ésser un instrument al servei involuntari d'aquests criminals manipuladors de la tranquilitat dels pobles.

Que'n són de boniques les aeronaus, quan s'enlaien per l'espai i ens descriuen tota classe de figures geomètriques de manera tant simètrical.

Que'n té d'ésser de joiós poder traslladarse en poques hores d'un continent a l'altre, com tambe posseir correspondència i queviures dels llocs mes llunyans de nostra terra en breus dies!

Però, per avui res d'això, amics! Ja que els governs tots tenen la il·lusió màxima en tenir vertaderes legions d'aeronaus. I així des de l'espai poder desafiar bel·licament els pobres mortals que vagetem a la terra. No els interessa la cabuda de passatge que pugui tenir. Al que si aspiren es a encabir-hi cada dia més tonelades de metralla, per així atemoritzar els que ells hagin destinat com ha pressupostes víctimes.

Aquesta missió es avui la que compleix l'Aeronàutica, la d'exterminar els éssers vivents de la terra. Quan serà aquell dia que els amants de la pau podrem cridar victòria a l'Aeronàutica, igual que tota la sèrie d'instruments transformats en bèl·lacs retornin el seu camí, per ajudar de manera gran al progrés de la Humanitat?

R. JUNCOSA

JOSE AVELLA

En Campaña, 11-XI-38.

(Continuará).

Ara comencen a parlar veus autoritzades amb regular insistència del poble italià — i per què no de l'alemany? — en el sentit de considerar-lo com cosa apart de Mussolini i el seu estúpid imperialisme.

Ja veureu com al capdavall acabarem, com gairebé sempre, per on haviem d'haver començat.

Alerta, juventud

En estos momentos de continua agitación, es cuando la juventud, sin distinción de clases ni de ideas, tenemos el deber de despojarnos de una serie de rutinas que nos perjudican en diferentes sentidos.

A nosotros nos toca rehuir de ellas y conscientes de cuanto hacemos, apartarnos de todo aquello que esté reñido con el buen sentido de las cosas. Todos, absolutamente todos, es necesario que nos demos cuenta de que el camino que actualmente sigue una parte de la juventud, no es propio de nosotros, que tan valerosamente luchamos en contra del fascismo internacional, que está empleando inútilmente todos sus resortes para hacernos sucumbir y someternos a sus caprichos.

No, camaradas; este camino debemos dejarlo inmediatamente y seguir aquel que nos conducirá a un estado de cosas que nos beneficiará en diferentes aspectos. Estamos alerta y no consentimos que una serie de individuos sin escrupulos continúen comerciando con nosotros mismos, abusando de nuestra buena té, comprendamos y hagamos comprender a esta parte de juventud, que está perdiendo su moral y su salud inclusive, frecuentando ciertos lugares que sólo nombrarlos ya nos repugna en lo más hondo de nuestro ser. Nos repugna porque son insalubres y por lo tanto perjudiciales a nosotros mismos. No dejemos arrastrarnos por dicha rutina de hacer lo que varios hacen. No olvidemos que la sociedad pasada en su afán de anularnos y tenernos de este modo sumidos en la más completa ignorancia para beneficiarse particularmente, lo tenía todo convenientemente montado para que cayéramos en la trampa que en forma de diversiones nos preparaba, a los que acudíamos sonrientes, creyendo con esto cumplir con nuestros deberes, porque otros lo hacían. Ellos tejían la red de sus malas intenciones, para apisionarnos más tarde en ella, privándonos así de una libertad que nos pertenecía. A cada paso encontrábamos un local que nos invitaba a entrar, en el cual inconsciente pasaba horas y horas esta parte de juventud que prefe-

ría esto a preocuparse de sus propios problemas, que como trabajadores es necesario que sepamos.

Es necesario que nos demos cuenta, de que todo esto es en perjuicio de nosotros mismos y que es a nosotros también, a quienes nos toca rehuir estas diversiones, que en formas inofensivas nos perjudican. No consentimos que se continúe comerciando con nuestra propia salud. Somos jóvenes y todo lo resistimos, pero esta resistencia debemos emplearla en preocuparnos de nosotros mismos y a continuación de nuestros hermanos de clase que sufren las consecuencias de la odiosa sociedad pasada, que siempre tuvo por lema ocultarnos la verdad.

El camino que debemos seguir, bajo mi punto de vista, es el siguiente: Primero: apartarnos por completo de todo aquello que esté reñido con las inviolables leyes de nuestra madre la NATURALEZA; Segundo: emplear esta serie de horas que se pierden inútilmente siguiendo el compás de unas notas musicales, o en la mesa de juego de determinado café, donde nada bueno se puede aprender, en cosas útiles que hagan de nosotros los futuros padres, que limpian de todo prejuicio, engendraremos hijos sanos, rubustos y llenos de vida, que serán los hombres del mañana, que formarán una sociedad en la cual se comprendan y respeten mutuamente, y tercero: boicotear todo aquello que tienda a querer tenernos ligados a estas rutinas que con el transcurso del tiempo, se convierten en los más arraigados vicios que perjudican en gran medida a esta parte de juventud que no tiene el suficiente valor para apartarse de este ambiente inmoral que tanto nos perjudica.

Estemos alerta todos sin distinción y no olvidemos ni un solo momento que de nosotros, de la juventud consciente, depende esta libertad bien comprendida, por la cual luchamos y lucharemos hasta que se vean cumplidas nuestras sencillas aspiraciones de obreros conscientes.

A. RODRIGUEZ

P. C. a 20 de Noviembre de 1938.

ATENEO LIBERTARIO

Miércoles, dia 7 de diciembre: a las 9 noche

Continuación del estudio sobre temas sexuales:

LA MUJER

con la intervención de diversos compañeros y compañeras.

ARCHIVOS ESTATALES